

EGYMAGAMBAN

BŐVÍTETT

*Egyedül ülve egy
kávézóban
levelet írok magamnak.
Feladom.
Ha megérkezik,
talán válaszolok rá.
Nézem
a párokat, a kormányt,
a pultost, a munkást,
a szomszéd lányt;
a füleket, szemeket,
a mindent elborító mocskot.
Átkozom
ami él és társas.
Ezt is egyedül csinálom...
úgy megosztanám
valakivel.*

*Szerenád a szélviharban:
csendes, lankadt,
szívcibáló muzsika.
Sziréndal egy kávéházban.
Meztelen ének
nesztelen csendet vonz.
A gondolat, melyet a svindler
démon a fülemben mormol
elcsendesít mindent,
ő az én sötét utasom
postás képében,
háttérzaja mindenkit
utasít,
gesztikulál, kurjant,
repülni akar;
pilótásdit játszik,
jövőképek kevés,*

*álomnak sok:
lidércek az utasok,
a stewardes wendigo,
és zuhanunk, nincs megállás,
hegybe törli orrát
a gép, véres és náthás.*

Kisiskolás bóbiskolás.

*Levelet kaptam.
Nekem, magamtól,
meg egy csomagot,
végre felvehetem a
mahagóni maszkot.*

LÉTEZÉS MINDENHOL

*Szubsztanciára épülő
részecske vagyok.
Meg nemibeteg.
Bentonban nőtt fűszál.
És az idő is barázdált:
lehetnék fontos perc,
unalmas óra,
ünnep s ünnepelt.
Okos embereket tenyészték,
vagy Spártában lázadókat szítok.
A türelmem stagnál.
Simogatom az ütőeremet.
Reménykedem, talán más lesz,
Istennel fonhatok felhőket
Mózes-t-szülte asszony mellett.
Én leszek a teremtés gyümölcse,
mely elrohad s humuszt etet.
Mindig felültet a reinkarnáció.*